పాచికలు

అరుణోదయాన్ని చూసే అలవాటు ఆ ఇంట్లో ఇంటి ఇల్లాలికి తప్ప ఇంకెవరికీ లేదు. నారాయణరావు మూడోజాముకి గానీ క్లబ్బువదలి ఇంటికి చేరడు. చలపతి చదువుకోటానికనే నెపంతో స్నేహితు డింటికి మసకచీకట్లవేళే వెళ్ళి, ఏ రెండో ఆట సినిమాకో, నాటకం రిహార్సల్‌కో హాజరై, తండ్రికంటే రెండడుగులుమాత్రం ముందుగా గూటికి చేరతాడు. ఇంక పద్మకి మొదటినించీ ఆలోచనలు జాస్తి. అందులో ఈమధ్య పక్కవాటాలోని ముందుగదిలో గుసగుసలు ఆమెని నిద్ర పోనివ్వవు. ఇంక సప్తాశ్వాలమీద ఉరుకులు పరుగులు తీసి సూర్యభగవాను డెంత హడావిడి చేస్తేమాత్రం వాళ్ళ కేమెరుక ? ఒక్క సావిత్రమ్మ మాత్రం. పొద్దస్తమానమూ చాకిరితో సతమతమై పక్కమీద మేను వాల్చగానే ఆదమరచి నిద్రపోయినా, తొలికోడి కూతకే లేచి ఒక్కసారి ఆ ముగ్గురివైపూ చూసి, కిటికీ తలుపులు దగ్గిరగావేసి, దినచర్యలో నిమగ్నమైపోతుంది.

నారాయణరావూ, చలపతీ, పద్మా ముగ్గురూ మూడు రత్నాలని ఆమె నమ్మకం. దుమ్ముతో నిండిన లోకంలోవాళ్ళు ప్రకాశింపలేకపోవచ్చు. అది వాళ్ళ లోపంకాదు. అందువల్ల వాళ్ళకి సావిత్రమ్మ సానుభూతి పూర్తిగా ఉంది.

నిజానికి నారాయణరావు మంచివాడే. తెలివిగలవాడే. ఆ రోజుల్లో బి. ఏ. ఫస్టుక్లాసులో ప్యాసైన ఘనతగలవాడే. రెవెన్యూ డిపార్టుమెంట్‌లో మంచి అభివృద్ధిలోకి రాగల అవకాశా లున్నాయని సర్వీసు కమిషన్ పరీక్షకి రాని రెవెన్యూ డిపార్టుమెంట్‌లో ఎల్. డి. సి. గా సెలక్షన్ సంపా

దించుకున్న ఘనుడే. అయితే దురదృష్ట వశాత్తూ, ఏకారణం వల్లనైతే నేం అతను ఆశించిన అభివృద్ధి లభింపక నిస్పృహ చెందాడు. రాత్రిం బగళ్ళు చేసిన చాకిరీకి ప్రతిఫలం ఎల్. డి. సి. గా కన్‌ఫరమ్ అవటమే. అతని తోటివారెందరో పై పదవుల్లోకి పోయారు. కాని నారాయణరావుని అదృష్టం కటాక్షించలేదు. దాంతో జీవితంమీద ఒక నిరసన భావమూ, అలసత్వమూ కలిగాయి. ఇప్పుడు అయిదు దాటితే హరిహరాదులు అడ్డు పడినా ఆఫీసులో ఉండడు. వెనకటి నమ్రతలేదు. ఎంతటి ఆఫీసరునైనా సరకు చెయ్యకుండా "రూల్" కోట్‌చేసి నోరు కట్టిస్తాడు.

ఒక్క దిగులు మాత్రం అతన్ని కుంగదీస్తోంది. ఏదో పెద్ద ఉద్యోగం చేసి భార్యా బిడ్డల కేమో ఒరగపెడతా నని కలలు కనేవాడు. ఆ ఆశలు అడియాసలయాయి. ఉన్న ఆస్తి సర్వస్వం మూడెకరాలు చలపతికి పెద్ద చదువులు చెప్పించి ఫారిన్ పంపాలనీ, పద్మకి గొప్ప సంబంధం తేవాలనీ పదేపదే అంటుండేవాడు. అవన్నీ ఒట్టి మాటలై పోయాయి. మూడెకరాల ఆస్తితో తనేం సాధించగలడు.

ఇలా నిస్పృహ చేందే తరుణంలో ఒక సంఘటన జరిగింది. స్నేహితుల బలవంతం మీద రూపాయిపెట్టి కొన్న రాఫిల్ టికెట్ సంగతి తను ఎప్పుడో మర్చిపోయినా, అది తనని మర్చిపోకుండా ఒక వందరూపాయల బహుమతి తెచ్చింది. చీకటిలో ఒక మెరుపు మెరిసినట్టయింది. అప్పటి నించీ నారాయణరావు రాఫిల్ టిక్కెట్లు కొనటం, పజిల్స్‌కి డబ్బు కట్టటం ప్రారంభించాడు. అంతేకాదు, తన అదృష్టాన్ని క్లబ్బులో పరీక్షించమని స్నేహితు లిచ్చిన సలహా అమూల్యంగా భావించి పేకాట సాగించాడు. పదులూ, యాభైలూ, వందలూ పోయినప్పుడు పోయినా, తిరిగి సంపా దించినప్పుడు కొడిగట్టిన దీపాన్ని ఎగద్రోసి నూనె పోసినట్టయి ద్విగుణీ కృతోత్సాహంతో ఆటలో దిగసాగాడు. రెండకరాలు పోయాయి.

సావిత్రమ్మ కంగారు పడ్డది. ఆమె ఏమన్నా అంటే "మరి డబ్బు ఇం కెలా వస్తుంది? పిల్లల భవిష్యత్తేమిటి, సంపాదించాలనే కదా నేను అవస్థ పడేది'' అనేవాడు. ఏమనటానికీ ఆమెకి నోరు వచ్చేది కాదు. నిట్టూర్చేది. ఏవో నీడ ఆ ఇంటిని కప్పేస్తోంది. నీడ పడ్డదంటే ఎక్కడో వెలుగుండాలి. ఎక్కడో -

ఎక్కడిదో వెలుగు తమ ఇంట్లోనే ఒక రాత్రి ప్రసరించింది. మూడువేలు ఒక్క రాత్రిలో జేబులో వేసుకొని వచ్చాడు నారాయణరావు. అతని సంతోషానికి మేరలేదు. సావిత్రమ్మ ముఖం కళకళ లాడింది. ఎక్కడిదో నను కుంది వెలుగు! అయితే వెంటనే ఆమె ముఖం చిన్న బోయింది. నీడ ఎక్కడో! ఏదో దిగులు ఆమె గుండెల్లో గూడు కట్టుకుంది. కాని తాత్కాలిక సంతోషం ఆమెకి ఉల్లాసాన్నే కలిగించింది. దానికి తోడు నారాయణరావు ఉత్సాహంగా ఒక మంచిమాట అన్నాడు.

"సావిత్రీ, ఇంత డబ్బు నా దగ్గిరుంటే రేపు ఏ మౌతుందో చెప్పలేను. ఎందుకైనా మంచిది. ఇది నీ పేర బ్యాంకులో వేస్తాను.''

"నా పేర వెయ్యట మెందుకండీ, నిక్షేపంలాంటి కొడుకుండగా, మన చలపతి పేర వెయ్యండి." అందామె.

ఇంక చలపతి సంగతి: చలపతి బుద్ధిమంతుడు కాడని ఎవరూ అనరు. ఎందుకంటే బడిలో వేసినప్పటినించీ ప్రతిక్లాసూ ప్యాసై ఇప్పుడు బి. ఏ. ఫైనలియర్ చదువుతున్నాడు. చదువులో కొంత అదృష్టవంతుడనే చెప్పాలి. మొదట మొదట కష్టపడి చదివి బాగా మార్కులు తెచ్చుకొనేవాడు.

"ఎందుకోయ్ మార్కులు, కూటికా గుడ్డకా? ప్యాసు కావటానికి ముప్పయి అయిదు చాలవూ? దానికోసం ఇంత కష్టపడి రాత్రింబగళ్ళు చదవాలా? నేను రాజాలా తిని తిరుగుతాను. పరీక్షలముందు కొన్ని ముఖ్యమైన

టాపిక్స్ చదివేస్తాను. బస్, థర్టీ ఫైవ్ పర్సెంట్. ప్యాస్. అంతే.'' అని విలువైన సలహాను అతని ముఖ్యస్నేహితుడు పి. యు. సి. చదువుతున్నప్పుడు అయాచితంగా ఇచ్చేశాడు. చలపతికి అది కొంత నచ్చింది. అమల్లోపెట్టి పి. యు. సి అగడ్తని సునాయాసంగా లంఘించాడు. ఇప్పుడు అదే సూత్రాన్ని అవలంబించి ఏదో మూడు ముక్కలు వీలైనప్పుడు నెమరేస్తుంటాడు. అలా అని చలపతిని సోమరిపోతు అనటానికి వీల్లేదు.

నాటకాలంటే చలపతి చెవి కోసుకొంటాడు. ఎక్కడ నాటకం వేసినా హాజరు. అతనికి మంచి కంఠంఉంది. ఎప్పుడూ రాగాలు తీస్తుంటాడు. అతని ధ్యేయం ముందు నాటకరంగం? అక్కడినించి సినిమారంగం అతనికి చాలామంది ఆరాధకు లున్నారు. వాళ్లెప్పుడూ అతని చుట్టూ తిరుగుతూ అత నప్పుడే సినిమాలో చేరిపోయినట్టుగా కొలుస్తుంటారు. దాంతో చలపతి గొప్ప ఆత్మ విశ్వాసం కలిగింది. కేవలం సినిమాల్లో, నాటకాల్లో నటించటానికే తను జన్మ ఎత్తినట్టు భావించసాగాడు. కాలేజీ నాటకాల్లో పాటల పోటీల్లో సంపాదించిన బహుమతులు తన కళాజీవిత నాటకానికి నాందీ ప్రస్తావనలని విశ్వసించాడు. ఏ సినిమాతార వచ్చినా ప్రయాసపడి ఇంటర్వ్యూ సంపాదించి పరిచయం చేసుకొని తనే ఆ సినిమా తార స్థానంలో ఉన్నట్టు ఊహాలోకంలో విహరిస్తాడు.

చలపతికి ఇంతగా నాటక సినిమా రంగాలమీద వ్యామోహం ఉన్నా, బి. ఏ. ప్యాసుకావాలనే కాంక్ష గాఢంగానే ఉంది. గ్రాడ్యుయేట్ అయితేగాని గౌరవం ఉండదు. సినీ ఫీల్డులో గ్రాడ్యుయేట్‌గా ప్రవేశిస్తే ఇంక తన దర్జాకీ, ప్రతిపత్తికీ, భవిష్యత్తుకీ ఏ విధమైన ఆటంకం ఉండదని అతని అభిప్రాయం. లేకపోతే ఈసరికి ఎప్పుడో మద్రాసులో రెక్కలుగట్టుకు వాలేవాడు.

కాలేజీకి ప్రయాణమౌతున్న చలపతిని పిలిచి నారాయణరావు అన్నాడు :

"ఒరేయ్ చలపతీ, అలా బ్యాంకుకి వెళ్ళివద్దాం. మూడువేలు డిపాజిట్ చెయ్యాలి. ఇది పద్మ పెళ్ళికోసం. డబ్బు వచ్చినప్పుడల్లా ఈ ఎకౌంటులో వేస్తూంటాను. పదివేలైనా కావాలిగదా! పద్మ పెళ్ళి కి తప్ప ఈ డబ్బు వాడటానికి వీల్లేదు బుద్ధిపుట్టి తీస్తానేమోనని నీపేర బ్యాంకులో వేస్తున్నాను. నే నడిగినా ఈలోపల నువ్వు డబ్బు తీయవద్దు తెలిసిందా ?"

వివరాలు అడగడం చలపతి కిష్టంలేదు. 'సరే' అని తలూపి తండ్రివెంట ప్రయాణ మయ్యాడు.

పద్మ ఈ వివరాలు వింటూనేఉన్నది. క్రితంరాత్రి నాన్న చెప్పినదీ విన్నది. ఏమిటో ఆకాశానికి నిచ్చెనలు వేస్తున్నారని ఆమెకి పూర్తిగా తెలుసు. ఆ కొంప చిల్లులుపడిన గొడుగు అనీ ఆమె గుర్తించింది. స్కూల్ ఫైనల్ ప్యాసయి మూడేళ్ళయింది. కాలేజీ చదువు చదవాలని ఉబలాటపడ్డది. కాని అది సాగలేదు.

పక్కవాటాలోని నీరజ తన క్లాస్‌మేట్. అదీ స్కూల్ ఫైనల్‌తో మానేసింది. వాళ్ళూ ఉన్నవాళ్ళుకారు, కాని అదృష్టం అంటే దానిదీ, పెద్ద చదువు లేకపోయినా మంచి సంబంధం దొరికింది. కిందటి వేసవిలోనే పెళ్ళి ఐంది. చుట్టాలింట్లో పెళ్ళికి వెళ్ళినపుడు అతను నీరజని చూశాట్ట-కలవారబ్బాయి, ఆనర్స్ పాసయాడు, కట్నం దమ్మిడీ తీసుకోకుండా తలిదండ్రులమాట కెదురాడి నీరజే కావాలని పట్టుపట్టి చేసుకున్నాడు. పెళ్ళయింతరవాత క్లాస్ వన్ ఆఫీసరుగా సెలెక్టయాడు. అదృష్టమంటే అదీ.

నీరజ చెప్పింది. తనంటే అతనికెంతో ప్రేమట. ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ తనదగ్గెరే వుంటాడట. తనేం చేసినా మెచ్చుకుంటాడట. ఏ చీరకట్టినా చీరకే అంధంవచ్చిందని ప్రశంసిస్తాడట. బీద ఇంట్లో పిల్ల అనే తార తమ్యం ఎప్పుడూ మాటల్లోకూడా రానీయడట. అయినా అది వేరే చెప్పటం దేనికీ ? ప్రత్యక్షంగా కనిపిస్తూంటే! మళ్ళీ ట్రెయినింగ్‌కి వెళ్ళాలని ఒక

నెలరోజులునించీ అతనిక్కడే ఉంటున్నాడు. అర్ధరాత్రి దాటేదాకా ఆ గదిలో లైటు వెలుగుతూనే ఉంటుంది. ఏమిటో మాటలు వినిపిస్తూనే ఉంటాయి, అంతసేపు మాట్లాడటానికి ఏం మాటలు ఉంటాయో! ఆమెకి కొంచెం ఆశ్చర్యంగానే ఉంటుంది.

కోలముఖం, చెంపకి చేరడేసి కళ్లు. నీరజ చక్కని చుక్కే అయితే ఉంగరాలు తిరిగి, ఇంద్రనీలమణులతో పోటీ పడుతూ పిరుదుల్ని కవ్వించే కేశసౌందర్యం ఆమెకిలేదు. తను ఒప్పుకోవాలేగాని తలనూనెల కంపెనీలవాళ్ళు పోటీలుపడి తన ఉంగరాల జుట్టుని ప్రకటించుకునే హక్కు కొనేసి పత్రికలన్నిటినీ తన బొమ్మలతో నింపేస్తారని క్లాస్‌మేట్స్ హాస్యమాడుతుండేవాళ్ళు. చారుకేశి, హరిణలోచని, చంద్రముఖి అని తనకి నిక్‌నేమ్స్ కాని దేనికైనా పెట్టి పుట్టాలి కాబోలు! చివరకి ఏ ఎలిమెంటరీ టీచరో తనకి రాసిపెట్టి ఉన్నాడేమో! ఆ ఊహ రాగానే ఆ హరిణలోచనాల్లోని తళుకు బెళుకులన్నీ మాయమై పద్మనేత్రాలు తెల్లవారుజామున మిణుకు మినుకుమనే చుక్కలై పోతాయి.

పద్మ పట్టుపట్టి టైపు నేర్చుకొంటోంది. సాయంకాలం ఏదింటికి టైప్ ఇన్‌స్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళి ఆరింటికి తిరిగి వస్తుంది. మొదట మొదట గమనించలేదుకాని తర్వాత పద్మ ఒక విషయం కనిపెట్టింది. మెయిన్‌రోడ్డు మలుపులో ఒక మేడఉంది. ఆ మేడమీది వరండాలో ఒక వ్యక్తి నిలబడి ఉంటాడు. తను వెళ్ళేటప్పుడూ, తిరిగి వచ్చేటప్పుడూ తనవైపు గుడ్లప్పగించి చూడటమే అతని ఉద్యోగంలా ఉంది. మొదట పద్మకి చిరాకేసింది. తర్వాత కొంచెం కుతూహలం పెరిగింది. అతనెవ్వరో! కాని తన కేమీ పట్టనట్టు ఆమె వెళ్ళి వస్తూనే ఉంది.

శృతిమించి రాగానపడింది. ఒక రోజున అతను పద్మని అనుసరించాడు. మర్నాడు ఇన్‌స్టిట్యూట్‌కి వెడుతున్నప్పుడుకూడా అతను తన వెంటపడటం

ఆమె కనిపెట్టింది. వెనక్కి తిరిగి "రాస్కెల్" అందామని చటుక్కున ఆగింది. కాని తమాయించుకుని ముందుకి సాగింది.

టైప్‌మెషీన్ ముందు కూర్చుని 'అమ్మయ్య' అనుకుని వెనక్కితిరిగి చూసింది. ఆమె ముఖం జేవురించింది. అతను లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. ప్రొప్రయిటర్‌తో ఫిర్యాదు చేద్దామనుకొని లేవబోయింది. ఇంతలో ప్రొప్రయిటరే వచ్చి "ఇదిగో, ఈ మెషిన్‌మీద ప్రాక్టీసు చెయ్యండి" అని అతనికి పద్మ పక్కనే ఉన్న టైప్‌రైటర్ చూపించాడు.

పద్మ నాలిక కొరుక్కుంది. ఉక్రోషంతో ముఖం ముడుచుకుంది. అతను చిరునవ్వుతో ఆమె పక్కనే ఆసీనుడై టైపు చేయటం ప్రారంభించాడు.

"మీ స్పీడెంతండి ?"

తననే అడుగుతున్నాడని తెలిసినా పద్మ మాట్లాడలేదు.

"నాకు ఎ బి సి డి లు రావండీ, ఇదే మొదలు" అతను చనువు కల్పించుకో సాగాడు.

"మాస్టరుగారూ, నాకేమీ నేర్పకుండా పోయారేం ?" అతను గట్టిగా అన్నా టైప్‌రైటర్ల మోతలో ఆ మాటలు ప్రొప్రయిటర్‌కి వినిపించలేదు అదీగాక అప్పుడే ఆయన కేదో పెద్ద జాబ్‌వర్క్ తగిలింది. జాబ్‌వర్క్ వచ్చిందంటే స్టూడెంట్లసంగతి ఆయనకి జ్ఞాపకం ఉండదు.

"మాస్టారికి గిరాకీ తగిలింది. ఏమండీ, మీ పుణ్యం ఉంటుంది. ఎలా మొదలుపెట్టాలో చెప్పండీ" ఎంతో పరిచయం ఉన్నట్టుగా అత నడిగాడు.

పద్మ ఒక్కసారి ఇన్‌స్టిట్యూట్ కలయచూచింది. అందులో పదిహేను మెషిన్లు ఉన్నాయి. అన్నీ టకటక మోగుతూనే ఉన్నాయి. స్త్రీ పురుషులకి అక్కడ ప్రత్యేకస్థానాలులేవు. ఎవరిగొడవ వారిదీ. లోయర్, హైయర్ ప్రాక్టీసింగ్‌లో ఎవరి అవస్థ వారు పడుతున్నారు.

కేవలం మర్యాదకి పద్మ ఆతని మెషిన్‌లో కాగితం పెట్టి "ఏ ఎస్ డి ఎఫ్ జి హెచ్ -మొదటిపాఠం. అంతే, ఇదిగో ఇలాటైప్ చేయాలి" అని ఒక వరస టైపుచేసి చూపించి స్వస్థానంలో కూర్చుంది.

"థాంక్స్, మీరు ఏ పరీక్షకి కూర్చుంటున్నారు ?" అన్నా డితను.

"లోయర్‌గ్రేడ్" అందామె అయిష్టంగానే.

"నేను సరదాకి నేర్చుకుంటున్నానండీ. నాకు పరీక్షల అవసర మేంలేదు. పోర్టబుల్ టైప్‌రైటర్ కొందా మనుకుంటున్నాను."

"ఊఁహుఁ."

"మీరు కాలేజీలో చదువుతున్నారా !"

"లేదు"

"ఎంతవరకు చదివారండీ ?"

"స్కూల్ ఫైనల్."

"ఐసీ మె ఐనో యువర్ నేమ్‌ప్లీజ్"

"పద్మ."

"అలాగాండీ. చాలా బావుంది. నాపేరు శంకర్‌అండీ. లిటరేచర్ ఆనర్స్ ఫైనలియర్ చదువుతున్నాను."

పద్మ గబుక్కున తలెత్తి అతనివైపు ఓసారి చూచి తనపనిలో నిమగ్నమైంది.

"అయితే టైప్‌రైటింగ్ నేర్చుకోటం ఎందుకంటారేమో. చెప్పాను కదూ. పోర్టబుల్ కొందామని వుంది. ఫారిన్‌వెళ్ళి రిసెర్చి చేయాలని ఉబలాటము. ఆనర్స్‌లో ఫస్ట్‌క్లాస్ వస్తేగాని సీటురాదు. కష్టపడి చదువుతున్నాననుకోండి. మాన్ ప్రపోజెస్ గాడ్ డిస్పోజెస్, ఏమంటారు ?"

అతను నవ్వుతూ ఆమెవైపు చూశాడు. పద్మకి అతనిమాటలు కొంత ఉత్సాహాన్నీ, కొంత నవ్వునీ కలిగించాయి. ఎంతో పరిచయ మున్నట్టు మాట్లాడుతున్నాడు. పైగా తనేదో బంధువైనట్టు అమాయికంగా తన గొడవ చెప్పుకుంటున్నాడు. పాపం, అతను తను అనుకున్నట్టు అకాతాయి కాడేమో !

టైమయింతరవాత పద్మ యింటికి దారితీసింది. అతను వెంబడించలేదు. ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. అతనిపట్ల కొంత సుహృద్భావం కలిగిందామెకి. మర్నాడు మళ్ళీ అతను హాజరు. హుషారుగా మాట్లాడాడు. పద్మ కొంచెం మాటలు కలిపింది. టైమయినతర్వాత ఇద్దరూ ఆ మేడదాకా కలిసే వచ్చారు.

పరిచయం వృద్ధి అయింది. పద్మ అడక్కుండానే శంకర్ తన వివరాలన్నీ ఆమెకి చెప్పాడు. అలాగే ఆమె వివరాలు తెలుసుకున్నాడు. పద్మ తెలివి తేటల్ని అతను మెచ్చుకోని రోజులేదు. ఒకరోజు ఇంటికివస్తూ, "టైప్ రైటర్‌కీ బోర్డుమీద మీ సన్నటి చేతివేళ్ళు నాట్యం చేస్తుంటే గబగబ గాజులు వీణ వాయిస్తూ, టైప్‌రైటర్ ధ్వనికి లయ కల్పిస్తూ, నన్ను మరో దివ్యప్రపంచంలోకి తీసుకుపోతాయండీ" అన్నాడు శంకర్.

ఆ మాటలకి పద్మ పరవశించింది.

"ఆ తెల్లచీర మీకెంత అందాన్నిస్తుందండీ! తెలుపురంగంటే నా కెంతో ఇష్టం. చూడండి; వందలకి వందలు మా నాన్న పంపిస్తున్నా, నే నెప్పుడూ ఈ తెల్లబట్టలే వేసుకోటం ఎందుకనుకొంటున్నారు? తెలుపులో ఏదో స్వచ్ఛత ఉందండీ. అది మనసుని మైమరపిస్తుంది."

పద్మ అతని మనోనైర్మల్యాన్ని ఇక శంకించలేదు.

"గులాబీకి ఎంత లావణ్యం ఉన్నా నాకు మల్లెపువ్వు లంటేనే ఇష్టమండీ. కాని మిమ్మల్ని చూసిం తరవాత నాకు గులాబీ పువ్వులో ఇదివరకు కన్పించని అందాలు కన్పిస్తున్నాయండీ."

ఎరుపెక్కిన కపోలాలవైపు చూస్తూ అతనలా అంటే పద్మ సిగ్గుతో తల వంచుకునేది. ఆ క్షణంలో ఆమె దృష్టిలో నీరజా ఆమె భర్తా మెదిలేవాళ్ళు. తనకి అంత అదృష్టం కలగబోతోందా!

పద్మ ఇప్పుడు తరుచు బీచ్‌కి వెళుతోంది. శంకర్ ఏవో కబుర్లు చెబుతూ త్వరగా కదలనివ్వడు. ఇంట్లో పరీక్షలు దగ్గిర కొస్తున్నాయనీ, మరికొంత సేపు టైపుచేస్తున్నాననీ సంజాయిషీ చెప్పటం పద్మ అలవాటు చేసుకుంది.

మంచి పిక్చరున్నదని శంకర్ సినిమాప్రోగ్రాం వేశాడు. పద్మ సంకోచించింది. అతను బలవంతం చేశాడు. లోపల ఇష్టంగానే ఉన్నా పద్మ ఎవరైనా చూస్తే ప్రమాదమని భయపడ్డది.

''పెళ్ళి చేసుకోబోయేవాళ్ళు ఎవర్నిచూసి భయపడాలి?' అని ప్రశ్నించాడు శంకర్. పద్మ సాహసించింది.

స్నేహితురాలితో సినిమాకి వెడుతున్నానని అమ్మకి చెప్పి పద్మ థియేటర్ చేరింది. రెండు రిజర్వ్‌డ్ టికెట్లు తీసుకొని శంకర్ గేటుదగ్గర కాచుకొని ఉన్నాడు. థియేటర్లోకి వెళ్ళి కూర్చుని పద్మ బెరుగ్గా హాలంతా కలయ చూసింది. తెలిసినవాళ్లెవ్వరూ కనిపించలేదు. సినిమా చూస్తున్నంతసేపూ ఆమె ఊహల్లో శంకరే మెదుల్తూ ఉన్నాడు. శంకర్ తనని నిజంగా వివాహం చేసుకుంటాడా? అదే నిజమైతే తనంత అదృష్టవంతురాలెవరూ ఉండరు.

ఒక గంట సినిమాచూచి శంకర్ తలనొప్పిగా ఉందన్నాడు.

''ఇంటికి వెళదాం! రెస్ట్ తీసుకోండి,'' అంది పద్మ ఆతృతగా.

ఇద్దరూ థియేటర్ బయటికి వచ్చారు.

'నేను రిక్షాలో ఇంటికి వెడతాను," అందామె.

''చల్లగాలి తగిలితే తలనొప్పి తగ్గుతుంది. నడిచిపోకూడదూ?" అన్నాడతను.

"ఎవరైనా చూస్తే ?" అందామె.

"పాపం, భయం," అన్నాడతను

"మీకేం !" అంది పద్మ.

ఇద్దరూ నడవసాగారు. మేడ సమీపించగానే పద్మ వెడతానంది.

"అలా పారిపోవటానికి నేను బెబ్బులినికదూ !" అన్నాడతను.

"ఎవరైనా చూస్తే !" అందామె బెరుగ్గా.

"తలనొప్పిగా ఉంది. కాస్త కబుర్లు చెబుతావేమో ననుకున్నాను," అన్నాడు చిన్నబుచ్చుకున్నట్టు.

మరేమీ అనకుండా పద్మ మేడలోకి దారితీసింది. ఆ మేడ కిందిభాగంలో ఏదో ఆఫీసు, పైన కొంతవరకే మేడ. మిగతాదంతా వరండా.

"అలా కూర్చోండి." కుర్చీ ఆమెకి దగ్గిరగా లాగాడు శంకర్. పద్మ మాట్లాడకుండా కూర్చుంది. శంకర్ ఫ్యాన్ స్విచ్ వేసాడు. ఆమె గదంతా కలయచూడ సాగింది. స్టీల్ కుర్చీలు, టేబిల్, డన్‌లప్ పరుపు, ట్రాన్‌సిస్టర్ రేడియో, కె. డి. కె. ఫ్యాన్ – ఇవన్నీ చూసి ఆశ్చర్యంగా పద్మ అడిగింది.

"ఏమండీ, ఇది ఫామిలీపోర్షనా ?"

"ఫామిలీ ఇంకాలేందే !" అన్నాడు శంకర్ నవ్వుతూ.

"చదువుకోటానికేనా అని !" ఆమెకూడా నవ్వింది.

"ఏం చేస్తాం. ఇవన్నీ మానాన్న బలవంతాన ఇచ్చిపంపాడు. అలాని నేను ఖుషీ చేస్తున్నా ననుకునేరు. ఫస్ట్‌క్లాస్ రావాలండోయ్. ఆన్సర్ పేపర్లు చూపించేదా ?" అత నేదో వెతకబోయాడు.

"అక్కర్లేదులెండి." అంది పద్మ.

"సిగరేట్ తాగే అలవాటుకూడా నాకు లేదండోయ్. ఈమధ్య నిద్రమేలుకోవాలని ఇప్పుడిప్పుడే అలవాటు చేసుకుంటున్నాను." యాష్ట్రే టీపాయ్ మీదపెడ్తూ అన్నాడు.

"ఎందుకండీ పాడు సిగరెట్లు?"

"పరీక్షలకి చదవొద్దండీ. మీరు మానేసెయ్యమంటే మానేస్తాను, ఏం మానేయనా?"

'ఊఁ,'

యాష్ట్రే దూరంగా కిటికీలోంచి విసిరి పారేసాడు శంకర్. ఆ విస్ఫారిత నేత్రాలతో అతనివైపు చూసింది. తన మాటమీద అతని కంత గౌరవం ఉందా!

"ఓ పాటపాడుదురూ. తల దిమ్మెక్కిపోతోంది."

"పాటేవస్తే మా చలపతిలా నేనూ ప్లేబాక్ సింగర్‌గా ట్రై చేయకపోయే దాన్నా! ట్రాన్సిస్టర్ ఉందిగా. ఏదో స్టేషన్ పెట్టండి. చెవులతుప్పు వదిలి పోతుంది" అన్నది నవ్వుతూ.

"బాబోయ్, తల పేలిపోతోంది. అది మాత్రం వద్దు."

ఆమె నవ్వింది.

"మరి మందు వేసుకోండి."

"డాక్టర్ పరీక్షించి మందిస్తేగదా."

"మరి డాక్టర్ దగ్గిరికి వెళ్ళండి."

"మీ కంటే నాకు డాక్టరెవరు?" ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నాడు శంకర్

"బాగుంది. నాకేం వైద్యం వచ్చా, ఏమన్నానా?"

"ప్రధమచికిత్సకూడా రాదుకదూ?"

పద్మ మందహాసంతో అతని నుదురుమీద చెయ్యివేసింది. ఆ చెయ్యి హృదయానికి అదుముకున్నాడు శంకర్. మొక్కిన దేవతలందరూ వరా లిచ్చినట్టు అనుభూతి పొందింది పద్మ. తటాలున శంకర్ ఆమె నడుం చుట్టూ చెయ్యివేసి పద్మని హృదయానికి అదుముకున్నాడు. ఆమె ఒక్క-క్షణం తననితాను మర్చిపోయినా వెంటనే సంబాళించుకుని విడిపించుకో ప్రయత్నించింది. శంకర్ ఆమె కళ్ళలోకిచూస్తూ మనం వివాహం చేసు కుంటాం పద్మా'' అన్నాడు.

''మీ రెంతో మంచివారండీ.'' అందామె.

''మరి పారిపోతావేం'' అంటూ అత నామె పెదవుల్ని చుంబించాడు.

''నన్ను ఇంక వెళ్ళనివ్వండి,' ఆమె గాభరాగా విడిపించుకో సాగింది. అతను కౌగిలి విడవలేదు.

''లేడిపిల్లలా బెదిరిపోతావేం ?''

''క్షమించండి - తప్పు. మీరు మంచివారుకదూ,'' పెనుగులాడింది.

''కాదు. నేను బెబ్బులిని.''

అత నామెని విడిచి ముఖం చిట్లించుకున్నాడు. ఆమెకి ఎటూ తోచలేదు.

''కోపగించుకోకండీ,'' పద్మ బతిమాలింది.

''కోప మెందుకూ ? నాకు బుద్ధి చెప్పావు. నేను పట్టి దుర్మార్గుణ్ణి. ఆడ పిల్లల్ని నమ్మించి ద్రోహం చేసేవాడిని. అంతేకదూ.''

''ఛీ, ఛీ. అలా అనకండి.''

''అదేగా, నీ అభిప్రాయం? సరే, నా పాపాన నేను పోతాను. నేనేమైనా నీ కనవసరం - అంతేగా. ప్రేమిస్తున్నావని పొరపడ్డాను. నా ప్రేమ అర్థంచేసుకున్నా వనుకున్నాను. మూఢుణ్ణి.''

అతనికి అంతకోపం రావట మెందుకో పద్మకి అర్థం కాలేదు. ఏదో విపరీత విపత్కర పరిస్థితిలో తను ఇరుక్కున్నట్టు ఆమెకి భయం కలిగింది. తను

అతన్ని అపార్థం చేసుకుందా ? వివాహం చేసుకుంటానని మాట ఇచ్చాడు తనెంతో అదృష్టవంతురాలినని మురిసిపోయింది. ఇంతలో ఏమిటీ అనర్థం ? ఒకవేళ ఆతనికి తనమీద మోజేగాని ప్రేమలేదేమో. ప్రేమ ఉంటే ఇలా మూర్ఖంగా ప్రవర్తిస్తాడా ? ఉచితానుచితాలు ఎరగడా ? శంకర్‌లో కొంత అమాయకత ఉంది. కావాలని అడిగింది లభించకపోతే పిల్లవాడు మారాం చేసినట్టుగా ప్రవర్తించే స్వభావం కాబోలు. అతన్ని అలా వదిలేసి వెళ్ళిపోతే ఇన్నాళ్ళూ పెంచిన ప్రేమలతతోబాటు ఆశలన్నిటినీ కూలదోసుకోటమే అవుతుందా ? భగవాన్, ఏదిదారి ?

పద్మ అతని చేరువగా వెళ్ళి జుట్టు నిమురుతూ "నన్ను అపార్థంచేసుకోకండీ. మీకంటే నాకు కావలసినవాళ్ళెవరు ?" అంది.

"లోకం ఉందిగా," అన్నాడతను గునుస్తూ.

అదేమి మనస్తత్వం ! ఆమెకి ఆశ్చర్యమే వేసింది. ముందు గొయ్యి. వెనుక నుయ్యి. కాని ముందు గొయ్యి అనేది భయకల్పితమేనేమో ! దేవుడికెరుక ! ఏం చేసేట్టు ! ఆమె అలాగే కూర్చుండిపోయింది.

కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయింది.

"నన్ను క్షమించు పద్మా; నీ మనసు గాయపరిచాను." శంకర్ పశ్చాత్తాపం సూచించే స్వరంతో ఆమె చుబుకాన్ని స్పృశించి అన్నాడు.

పద్మ పొడిగా నవ్వి తలూపింది. అది నిజమైన తలనొప్పేనా !

శంకర్ డ్రాయర్‌లోంచి పేక తీసి ముక్కలు పరిచాడు.

'పందెమేమిటి ?"

"పందెంవేస్తే నే నాడనుబాబూ." అంది పద్మ.

"అబ్బో, కబుర్లుచెప్పకు నాకు తెలుసులే. మీ నాన్నది పెద్ద చెయ్యేటగా. ఆ అంశ నీకూ కాస్తో కూస్తో అబ్బకుండాఉందీ !' అతను నవ్వాడు.

మళ్ళీ పద్మ పొడిగా నవ్వింది.

"సరే, మీ ఇష్టంవచ్చిన పందెం."

"రైట్."

ఆట అయింది. శంకర్ పందెం గెల్చుకున్నాడు. అతను గెల్చుకున్నపందెం తీసుకోటానికి పద్మ అడ్డు చెప్పలేదు.

* * *

ఫిల్మ్ ఫీల్డులో ఏడెనిమిదేళ్ళ అనుభంగల సినీ టెక్నీషియన్ ఒకాయన ఆ ఊరికి టూర్ వచ్చాడు. అతను చలపతి పాటవిని "గోల్డెన్ వాయిస్" అని పరవసించి అమాంతం చలపతిని కౌగలించుకున్నాడు. దాంతో చలపతి ఉబ్బి తబ్బిబ్బులైపోయాడు. ఆ టెక్నీషియన్ మీద అతని కత్యంత గౌరవాభిమానాలు పెంపొందాయి. ఆయన పేరు మూర్తి. ఆయన మాటలు వింటే ఫిల్మ్ ప్రపంచంలో అతనికి తెలియని, అతను నిర్వహించని శాఖంటూ ఏమీ లేదని పసిపిల్లవాడికి కూడా తెలిసిపోతుంది. ఇంత తెలిసిం తర్వాత ఇంక ఏదో ఒక శాఖలో పాతుకుపోయి నీరసించిపోవటము ఆయనకి నచ్చలేదట. అందువల్ల సొంతగా ఒక కంపెనీ స్థాపించి సాధ్యమైనంతవరకూ అన్ని శాఖలూ తనే నిర్వహిస్తూ ఒక అత్యుత్తమ చిత్రాన్ని వెండితెర కెక్కించాలని ఆయన ఆశయంగా పెట్టుకున్నాడట. ప్రస్తుతం అందుకోసమే మందీ మార్బలం సమకూర్చుకోవాలని ముఖ్య పట్టణాలలో టూర్ చేస్తున్నాడట. ముఖ్యంగా పెద్ద పెట్టుబడి పెట్టే ఆసామీకోసం గాలం వేస్తున్నాడట. సరే. ఇదంతా ఆయన స్వంత గొడవ చలపతికి సంబంధించినంతవరకూ మాత్రమే మనకి కావలసింది.

"ఇటువంటి గోల్డెన్ వాయిస్ నేనెప్పుడూ వినలేదండీ. నిజంగా చెవుల తుప్పు ఒదలిపోయింది." అన్నాడు మూర్తి.

"ఏదో, మీ అభిమానం లెండి." అన్నాడు చలపతి నమ్రతగా.

"మీరు ఇలా ఇక్కడ రాట్ కావటమేమిటండీ అమాంతం మద్రాసులో దూకండి."

"బి. ఏ. ఒకటి ఉందండీ పరీక్షలు దగ్గిరికి వస్తున్నాయి. ఈ పరీక్షలయితే ఇహ నా కదేపని." అన్నాడు చలపతి.

"సరే అదీ మంచిదే. అయినా వెంటనే మద్రాసు వెళ్ళినా ప్రయోజనం కూడా ఉండదులెండి. ఏదో ఉత్సాహంతో అనేసానేగాని, అబ్బో, అక్కడ ఎన్ని లొసుగులండీ! రామ రామ. ఒట్టి సైడుకాలవండీ." అని పెదవి విరిచాడు రామ్మూర్తి.

చలపతి గుండెల్లో కొంచెం దిగులు పొడచూపింది.

"అదేమిటండీ అలా అంటారు ?"

"ప్చ్. మెరిట్ ఎవరిక్కావాలండీ. అక్కడంతా మహా కట్టుదిట్టం. కొత్తవాడెక్కరావాలనుకుంటే విశ్వామిత్ర తపస్సు కావాలిసిందే. నా మట్టుకు నాకు కొత్త ముఖాల్ని చూస్తాననిగానీ, కొత్తగొంతులు వింటాననిగానీ నమ్మకంలేదు." మూర్తి తేల్చేశాడు.

ఇంక చలపతి మూర్తిచుట్టూ తిరగడమే పనయింది. తిరగ్గా తిరగ్గా ఆయన కరుణించాడు. ఆయన కెవరో మ్యూజిక్ డైరెక్టర్ తెలుసట. కాని తడి తగిలిస్తేకాని ఆయన మాట వినిపించుకోడట. ఓ నాలుగైదు వేలన్నా కావాలిట. డబ్బు చూస్తేమాత్రం తప్పక ఛాన్సు ఇప్పిస్తాడట. ఇంక పైకి రావటమనేది ఉపజ్ఞమీద, ప్రతిభమీద ఆధారపడి ఉంటుందనీ, అయితే ఆ విషయం చలపతికేమీ ఢోకాలేదని అభయ మిచ్చాడు.

చలపతికి పెద్ద సమస్య ఎదురైంది. చటుక్కున పరిష్కారము మెరుపులా మెరిసింది. తనపేర బ్యాంకులో మూడువేలున్నాయి. అవసరానికి అవి వాడుకున్నా, తను కాస్త పేరు సంపాదించుకుని ఆర్జించటం మొదలు పెడితే అలాంటి మూళ్ళు ఎన్నయినా తనకోలెక్కా. పద్మపెళ్ళి మహా వైభవంగా సొంతఖర్చుతో జరిపించడూ!

మెరుపులా మెరిసిన పరిష్కారం మెరుపులాగే అదృశ్యమైంది. ఒకవేళ తను విఫలుడైతే! అసలు ఛాన్సే రాకపోతే! ఈ మూర్తిగారు పెద్దమనిషిగానే కనిపించినా మధ్యలో ఎన్నో అవాంతరాలు! సిద్ధాన్నంకూడా దక్కని సందర్భాలు తనకి తెలుసు! ఫిల్ము ఫీల్డంటే తను విన్నప్రకారం ఎన్నో అగచాట్లూ, అన్యాయాలూ, మోసాలూ! నాన్న మూడు వేలు ఏవని అడిగితే-?

మూర్తి తొందరచేయసాగాడు. తను వెళ్ళిపోవాలట. కనీసం మూడు వేలైనా పని గడుస్తుందని హామీ ఇచ్చాడు. ఇంక చలపతికి నిద్రపట్టలేదు. తెగించి బ్యాంకులో డబ్బుతీసి మూర్తికి ఇచ్చాడు. ఎలాగైనా అవకాశం వచ్చేట్టు చూస్తాననీ, ఒక నెలరోజుల్లో బహుశా మద్రాసుకి పిలిపిస్తాననీ మాటఇచ్చి మూర్తి అదృశ్య డయ్యాడు.

అంతే, ఇంక ఆయన దగ్గర్నించి ఉత్తరంలేదు. చలపతి వారానికి ఒకటి చొప్పున ఉత్తరాలు రాశాడు. కిమన్నాస్తి, అవతలనించి కార్డుముక్కలేదు.

బహుశా ఆయన పనితొందర్లో ఉన్నాడని చలపతి మొదట్లో సరిపెట్టుకున్నాడు. లోలోపల అనుమానం వేధిస్తున్నా ఆశ వదులుకోలేదు. ఇంతలో పరీక్షలు వచ్చాయి. అదేంఖర్మమో తప్పక వస్తాయని సెలక్టుచేసి చదివినవి చాలావరకు చలపతిని వెక్కిరించాయి. ఏదో రాసాడు. దేవుడిదయుంటే ప్యాసవుతా ననుకున్నాడు.

పరీక్షలయింతర్వాత చలపతికి మరీ వ్యాకులపాటు ఎక్కువైంది. మూర్తిని గురించి ఎవర్ని వాకబుచేసినా తెలియదనే సమాధానమే వచ్చింది.

ఒకరోజున పోస్టుమన్ చలపతిని పిలిచి ఉత్తరం ఇచ్చాడు పోస్టుమన్ పిలుపువిని మహదానంద పరవశుడై కవరు అందుకున్నాడు చలపతి. మరుక్షణంలో అతనిముఖం పాలిపోయింది. అది డెడ్ లెటర్ ఆఫీసునించి వచ్చింది. మూర్తి అడ్రసు తెలియదని డి. ఎల్. ఓ. వారు చలపతి

ఉత్తరాన్ని తిప్పి పంపారు. మకాంకూడా ఎత్తేశాడన్నమాట. చలపతికి కళ్ళు తిరిగిపోయాయి.

మరికొన్ని రోజులకి పోస్టుమన్ అల్లంత దూరంలో కనిపించగానే చలపతి వైపు ఉత్తరం ఉందన్నట్టు చూశాడు. ఒక్కఉదుటున అతని దగ్గిరికివెళ్ళి చలపతి ఉత్తరం అందుకున్నాడు. కాని అడ్రసుచూస్తే అది పద్మ పేర ఉంది. కుంగిపోయి హీనస్వరంతో పద్మని కేకేశాడు.

పద్మ ఇంట్లోంచి ఒక్క గంతేసింది.

"ఎక్కడినించి ఉత్తరం."

"నా స్నేహితురాలి దగ్గిర్నించిలే" అని వెంటనే పద్మ కవరు దాచేసి లోపలికెళ్ళి చూసుకుంది. ఆమె హృదయం గబగబ కొట్టుకోసాగింది. అమ్మయ్య! ఇన్నాళ్ళకి! తనెన్నో అనవసర భయాలతో మనసు పాడు చేసుకుంది. మోసపోయానని కుంగిపోయింది. దేవుడు దయతలిచాడు. పాపం. అతన్నిగురించి ఎన్నెన్నో అపోహలుపడింది. నిజంగా తను ఒట్టి కృతఘ్నురాలు!

కవరు చింపి ఉత్తరం చూచుకుంది పద్మ. మొదట ఏమీ అర్థంకాలేదు. ఏమిటిది? తను రాసిన ఉత్తరమే. డి. ఎల్. ఓ. నించి. ఆ అడ్రసుగల వ్యక్తి ఎవరూ లేరనే కారణంతో తన ఉత్తరం తిరిగివచ్చింది. పద్మకి కన్నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. ఆమెకి ప్రపంచమే గిర్రున తిరిగినట్టయింది.

"పద్మ! చలపతీ! భోజనాలకి లేవండర్రా. మీరుకూడా రండి." సావిత్రమ్మ కేకేసింది.

చలపతికి కొందరు నిజమైన స్నేహితులు లేకపోలేదు. అలాంటివాళ్ళలో రావు ముఖ్యుడు. అతను చలపతికి స్నేహితుడూ, ఆరాధకుడూకూడ. కాస్త డబ్బుగలవాడే. అతనితో తన అవస్థ చెప్పుకొని కన్నీళ్ళు పెట్టు కున్నాడు చలపతి, ఏదో వ్యాపారం నిమిత్తం రావుకి మద్రాసు పోయే

అవకాశంకూడా దొరికింది. ఆ మూ_ర్తిని గాలించి అతనిసంగతి తేలుస్తానని రావు చలపతికి హామీ ఇచ్చాడు.

మద్రాసువెళ్ళినమిత్రుడు రాకుండానే పరిక్షాఫలితా లొచ్చాయి. చలపతిపరీక్ష పోయింది.

"వాడు తప్పడ మేమిటి? ఆశ్చర్యంగా ఉందే ;" అన్నాడు నారాయణరావు

"కాలం మనని కసిరికొడ్తోంది — ఖర్మ," అంది సావిత్రమ్మ.

చలపతి మరీ కుంగిపోయాడు. పరీక్షాఫలితా లొచ్చిన రెండురోజులకే రావు మద్రాసునుంచి వచ్చాడు. వా_ర్త తెలిసి చలపతి అతని ఇంటికి పరుగుతీశాడు. మూ_ర్తి అనే ఆసామీ ఒక డున్నాడనీ, అతనికి సినిమా అనుభవం కొంత ఉన్నమాట వా_స్తవమేనని అయితే ఆ విషయం అతనికి వాకబువల్ల తెలిసిందట. ప్రస్తుతం అత నెక్కడ ఉన్నదీ ఎవరికీ తెలియదట. ఇది విన్న చలపతి ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు. కాళ్ళీడ్చుకొంటూ ఇంటికి చేరాడు.

బాకీలు తీర్చటాని కని చెప్పి నారాయణరావు ఉన్న అర ఎకరం పొలం అమ్మేశాడు. తీరా డబ్బు చేతిలోకి వచ్చింతరువాత అది బాకీలకి ఉపయోగించటానికి అతనికి బుద్ధి పుట్టలేదు. అప్పుడే ఇంట్లో అడుగు పెడుతున్న చలపతిని చూసి ఆయన అన్నాడు. "ఒరే చలపతీ, మనకాతా వెచ్చం కొట్లో, బట్టలకొట్లో ఓ వెయ్యి రూపాయలు ఇవ్వాలి. బ్యాంకునించి తీసి ఇచ్చి చెల్లు వేయించుకురా."

ఇది విన్న సావిత్రమ్మకీ చలపతికి గుండెలు గుబుక్కు మన్నాయి.

"అదేమిటండీ పిల్ల పెళ్ళికి దాచింది తీస్తా మంటారేం"

నారాయణరావు మాట్లాడలేదు. సమాధనం చెప్పలేనప్పుడు అతను మట్లాడడు. తనేమన్నా అప్పుడు ప్రయోజనం ఉండదని సావిత్రమ్మకీ తెలుసు. అందుకని ఆమె మాట మార్చింది.

"పద్మ వారం రోజుల్నించీ ఏమిటో నలతగాఉంటోందండీ. కాస్త డాక్టరుకి చూపిద్దురూ."

నారాయణరావు తలెత్తి పద్మవైపు ఓసారి చూసి. "ఆ పని కాస్తా నువ్వే చేద్దూ" అన్నాడు.

"బాగుందండీ మీ తీరు" అంది సావిత్రమ్మ, భోజనాలకి ఏర్పాట్లు చేస్తూ.

అరుణోదయ మైంది.

సావిత్రమ్మ నిద్ర లేచి పక్క చుట్టి మంచం గోడకి జేర వేసింది. కిటికీ తలుపులు వేయబోయి అలవాటుగా ఆ ముగ్గురి మంచాలవైపూ ఒకసారి చూసింది. ఏం దుర్ముహూర్తమో, ఆమె నిర్విఘ్నురాలై, నిలువునా వొణికింది. ఆ మంచాలు మూడూ ఖాళీగా ఉన్నాయి.

"చలపతీ, పద్మా!" ఆమె కేకలు వేసింది.

సమాధానం లేదు.

దిగులుగా సావిత్రమ్మ మంచంమీద కూలబడిపోయింది.

అరఎకరం పొలం అమ్మి, ఆ డబ్బంతా జేబులో వేసుకుని నిన్న మధ్యాహ్నం క్లబ్బుకి వెళ్ళిన ఇంటియజమాని రాత్రి భోజనానికికూడా రాకపోగా, ఇంతవరకూ ఇంటికే చేరలేదు.

బ్యాంకుకి వెళ్ళివస్తానని బయల్దేరిన చలపతి రాత్రి భోజనానికి రాకపోతే ఎక్కడో తిని ఏ సినిమాకో వెళ్ళా డనుకుంది. ఇంకా ఇంటికి రాకుండా చలపతి ఏమయాడు?

డాక్టరు దగ్గిరికి రమ్మంటే తన కేమీ జబ్బులేదని రాకుండా మొరాయించిన పద్మ తెల్లారగట్ల లేచి ఎక్కడికి వెళ్ళినట్టు?

సావిత్రమ్మ కేమీ పాలుపోలేదు. హఠాత్తుగా ఆమె కేమేమో అనుమానాలు కలిగాయి.

ఆదొక ద్యూతగృహం ! ప్రపంచమే ఒక ...ి అతనిసంగతి తేలుస్తానని
నిత్యం ఎవరో ఏదో పణం ఒడ్డుతూనే ఉంటారు.

ఇక ఆలోచించలేక సావిత్రమ్మ శూన్యంగా కిటికీలోంచి ఉ...పతిపరీక్ష
సూర్యభగవాను డామె కళ్ళలోకి సానుభూతిగా చూశాడు. అ ప్రయత్నంగా
ఆమె లేచి నుంచుంది. రోజూ తను కిటికీ తలుపులు మూసేది !

గిర్రున కన్నీళ్ళు తిరగగా, సావిత్రమ్మ తటాలున కర్మసాక్షికి చేతులెత్తి
మ్రొక్కి కటాక్షించ మని దీనంగా వేడుకొంది.

— ० —